

SEBASTIANA FADDA, «El teatre segon Tarantino», a la revista *Sinai de cena*, núm. 7, 2007.

D'Antonio Tarantino se'n sap molt poc. La breu biobibliografia redactada per ell mateix per a [un llibret] editat per Artistas Unidos – Llibres Cotovia ens informa que va néixer a Bolzano l'any 1938, va estudiar art però es considera autodidacta, es va dedicar al dibuix i a la pintura. L'any 1993, als cinquanta-cinc anys d'edat, sense saber per què ni tenir coneixements de teatre, s'imposa a l'escena italiana amb l'obtenció, per unanimitat del jurat, del Premi Riccione Ater de Teatre per les obres *Stabat Mater* i *Passione secondo Giovanni*, que immediatament van ser dutes a escena amb un èxit enorme per intèrprets de la talla de Piera degli Esposti i Lino Banfi. [...]

Una de les característiques de l'escriptura de Tarantino és la seva aridesa que corrou i fa mal a l'ànima. Ell, el pintor, ens mostra amb la matèria i amb els cossos escènics tot l'horror del *Crit* de Munch. Les seves paraules fetes pedra són poroses, i en aquests porus hi caben tots els líquids d'un cos viu: la suor, les llàgrimes, la sang. Als seus llibres, les frases dels monòlegs tenen una disposició en vers, com

si es tractés de poesia. I la poesia hi és present, crua i torrencial, no mancada d'ironia ni de tendresa, i sobretot carregada de ràbia, en revolta constant contra les condicions inhumanes, i denunciant una vida i una societat que consenten que es perpetuïn aquesta mena de condicions.

Deu ser per això que els protagonistes de *Stabat Mater* i *Passió segons Joan* són emblemàtics d'unes determinades capes de la nostra societat. Com a resultat de la cultura judeocristiana, encarnen el negatiu d'aquelles figures mítiques que van modelar la Història de l'Occident. Són, també, actualitzacions profanes i profanadores dels mites als quals s'emmotllen: una Maria que és gairebé una Magdalena, santa i pecadora, mare d'un visionari subversiu; un boig que s'identifica amb Crist; un infermer que és el seu únic evangelista. Tots ells, aquesta Maria Magdalena no penedida o aquells pobres Crists, recorren el seu Calvari als marges del món, exclosos de la societat de consum que proposen els mitjans de comunicació, aparentment pròspera i feliç, però podrida i falsa fins al moll de l'os. Uns destins no escollits, recorreguts fins al Gòlgota mentre es lluita per la supervivència, i que potser no tenen

cap possibilitat de ser redimits, tot i que hi tenen tot el dret. N'han adquirit el dret en aquest camp de batalla que és la vida, i del qual ja són víctimes derrotades des del començament.

Eugenio Fuentes, escriptor espanyol conegut pels seus thrillers negres, quan va ser entrevistat el 24 de març de 2007 per Luís Caetano al programa de la RDP Antena 2 «A força das coisas», va manifestar la seva admiració per la figura del Quixot cervantí, parlant a propòsit d'una «poètica de la bondat». És una definició admirable, perquè seria més obvi parlar d'una poètica de la utopia o de la irrealitat, trets que dissoldrien la força tragicòmica del cavaller de la trista figura, idealista gairebé fins al ridícul, però intrínsecament humà i commovedor.

El paral·lelisme que es podria formular en relació a certs personatges de Tarantino és que aquests posseeixen tots els elements per integrar una poètica de la puresa, o, fins i tot, d'una poètica de la innocència. Maria [de *Stabat Mater*], Ell i Joan [de *Passione secondo Giovanni*] carreguen unes culpes que no els pertanyen: la d'haver nascut en un temps i un lloc equivocats, sense haver-ho demanat, i la de tenir

una vida que els va ser imposada des de fora, per una societat que els empeny als reductes d'exclusió.

La conclusió a la qual s'arriba és que no hi ha innocents. O, almenys, que ni nosaltres mateixos som innocents, amb la nostra «caritat peluda» (com, al llibret de Lorenzo Da Ponte de les *Noces de Fígaro* mozartianes, el personatge homònim retreu al seu rival, el Comte d'Almaviva), la nostra vaga compassió, la nostra integració més o menys precària, conformista o conformada.

Però la veritat és que sentim tot l'amor que Tarantino té pels seus antiherois, pels seus exclosos afligits d'aquella verborrea, adreçada a uns destinataris absents o sords, que voregen tots la bogeria en un món que està boig i és de bojós. O almenys, terriblement, no té cap mena de pietat. En resseguir aquestes trajectòries de dolors infinits i anònims, el teatre tracta de retornar als espectadors una humanitat que potser han perdut, un sentit de col·lectivitat que potser han oblidat, un *religare* genuí i no dogmàtic, una bondat potser utòpica però noble... Tot d'elements que necessitem urgentment de no perdre o recuperar.